

любовнику своему; но ако уединеный животъ има удовольствія, има обаче и скудости. И види-ся на злополучнаго като тихо пристанище, отъ кадѣ гледа страданія-та на другы-те чело-вѣцы да истичать, безъ никакъ да ся поклати; но като ся ублажава за недвиженіе-то си, вре-мя-то го отласква и него. Въ животна-та рѣка кой може да хварле якора? та грабва и проти-воплатателя и оногова, кой-то ся оставя въ те-ченіе-то ѳ, умнаго и безумнаго, и достигать и двамата накрая, единый като бѣ злѣ употреби-лъ дни-те си а другій като не можн да имъ ся нарадува. Азъ не ся склонихъ да остана по у-мечъ отъ природа-та, нито да найда благополу-чіе-то си ванъ отъ прирѣли-те, кон-то е она чело-вѣку заповѣдала. Желаяхъ найначе одного пріятеля кому да мога да изьявлявамъ мон-те на-слажденія и тяготы. Доволно время го тражи-хъ между мон-те равночестны, но ты найдохъ вси-те завистливы. Найдохъ при това одного доброчувствителнаго пріятеля, признателенъ, вѣренъ и непрближенъ на предразсудоцы, но между животны-те, и не между единовидны-те ми Онъ е песъ мой кого-то гледашь; той бѣ си прострѣлъ край една полѣна весма сухъ, и бѣд.